

TERHI TARKIAINEN

PURE MUA

”Nyt nauroin ääneen! Tarkiainen osoittaa,
ettei vampyyriaihetta ole vielä imetty kuiviin.”

MARKO HAUTALA

TAMMI

Terhi Tarkiainen

Pure mua

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ

tammi

75 VUOTTA

HELSINKI

Lainaukset:

11. luku: Työläiskirjailija Kasper Tanntu, ”Ensimmäinen vapaa sunnuntai”,
3.2.1918, Vapaussodan arkisto, k. 147a
24. luku: Porin Sosiaalidemokraatti-lehden päätoimittaja Hannes Uksilan kirje
Kullervo Mannerille, 12.3.1918, Valtiorikosoikeuksien syyttäjistön arkisto, k. El 11
25. luku: T. W. Hyrskymurto, Päiväkäskey Tampereen, sen ympäristön ja
rintamiemme punakaartilaisille, 10.2.1918, Tampereen ja sen
rintamaosien Puna-Kaartijoukkojen Päällystö, 1918

© TERHI TARKIAINEN JA KUSTANNUSOSAKEYYHTIÖ TAMMI 2018

ISBN 978-952-04-0123-8

PAINETTU EU:SSA

*Buffyille,
josta kaikki alkoi,*

*ja Arille,
jonka kanssa tie vain jatkuu jatkumistaan.*

Työläistöveri!

Elämme kumousaikaa...

Suomen työtätekevä luokka murtaa tuhatvuotista orjuus-iestä.

Se käy taistelua sorron lopettamiseksi.

Oletko Sinä sorrettu? – Olet! Sinun verestäsi – hiestäsi – työstäsi – ovat riistäjät liboneet ja koonneet satumaisia rikkauksia. Sinä olet alistunut – tyytynyt kohtaloosi joka on huonompi kuin koiran osa elämässä.

Yhäkö tyydyt – alistut kuin albainen orja?

Vallankumous, jota käydään, on miesten taistelua orjuudesta vapauteen – Sinunkin vapauttamiseksi.

SUOMEN PUNAINEN KAARTI, 1918

Kiss me undead

Wake me from the darkness

Kiss me undead

Break the chains of my life so heartless

Kiss me undead

Wake me from the darkness

Kiss me undead

Break the chains of my heart so bloodless

THE 69 EYES, "KISS ME UNDEAD"
ALBUMILTA *Back in Blood* (2009)

VIERAS KUMARTUI isännän ylle uhkaavana, paljon kokoaan suurempana. Vaaleat hiukset sojottivat pystyssä kuin piikkimatto, eikä sinisten silmien katse ollut yhtä viaton kuin vielä kynnyksellä, kun hän pyysi päästä sisälle taloon, Kainuun hyistä syysyötä pakoon.

"Missä se on?!"

Nuorukainen tarttui uhriaan haaroista ja puristi ja nosti, kunnes enää tämän tohvelien kärjet viistivät lattiaa. Kivun läpi isäntä tajusi, että häntä roikotettiin munistaan tuvan seinällä, yhdellä kädellä, eikä niin olisi pitänyt olla.

"Ne – ne hakivat sen... Kennelin autolla..."

"Minne?"

"E-etelään! Kehä kolmosen päähän, ne sanoivat... rannikolle..."

"Suoraan seuraavalle asiakkaalle, vai?" Vieras naurahti kolkosti. "Lähehtivät sen eteenpäin kuin jonkin vitun paketin."

Ote jalkojen välissä tiukkeni ja isäntä yritti olla parkumatta. "Eihän se... ei se ollut kukaan... Ei edes ihminen!"

Virne katosi, kun vieras painautui lähemmäs.

"Ei, ei ihminen." Hänen kasvoissaan oli jotain väärää, outo heijastus, joka sai silmät näyttämään mustilta. "Mutta kukapa täällä on."

PERJANTAI

I

*Onnittelut hankinnastasi ja tervetuloa
Kennel Alucardin asiakkaaksi!*

ANNA ANTOI puhelimen liukua alas korvalta ja veti syvään henkeä, puhalsi ulos. Sitten hän veti taas henkeä, puhalsi. Hän hengitteli pitkään ja keskittyneesti, kunnes vaalea eteishalli alkoi hämärtyä silmissä ja korvissa soi säkkipilli. Mutta mikään määrä happea ei voinut muuttaa näkyä järjelliseksi.

Isän ääni kuului puhelimesta vaimeana, vaativana. Anna ei kyennyt vielä vastaamaan. Yöpaidan helma nousi vähän polvien yläpuolelle, kun hän nojasi selkensä seinää vasten ja kallisti päätään taakse. Vanhaa puuta, monta kerrosta maalia päällä, ainakin yksi jokaiselle sukupolvelle. Yläpuolella valkoinen katto, jota pienet halogeenilamput puhkoivat kuin keinotekoiset tähdet. Anna haistoi palaneen kahvin heikon tuoksun, joka leijui keittiöstä läpi ruokasalin ja aina halliin saakka. Kaappikello löi kerran olohuoneen nurkassa ja merituuli tärisytti ikkunoita, joiden takana lokakuun lopun harmaus erottui vain hädin tuskin yötä valoisampana.

Kaikki oli kuten ennenkin Villa Björksundissa. Kaikki oli hyvin.

Hitaasti Anna suoristautui ja laski katseensa takaisin häkkiin, joka tuntui täyttävän koko avaran eteishallin. Hän hivutti kännykän takaisin korvalleen.

”Se on mikä?”

”Hyvänen aika, ei se muutu siitä miksikään, vaikka sanoisin sen vielä kolmannen kerran.”

”Sano silti.”

”Hyvä on: se on vampyyri ja se on sinun. Hyvää syntymäpäivää äidiltä ja minulta.”

Puhelimen löystynyt takakuori napsahteli Annan otteessa auki ja kiinni, auki ja kiinni. Ihan kohta se lipsahtaisi kokonaan irti ja järjetön puhelu isän kanssa katkeaisi, kun akku putoaisi hallin laualattialle. Sille samalle lattialle, jolla seisoi niin suuri kuljetushäkki, että siihen olisi mahtunut suurpeto, mutta jonka pohjalla makasikin liikkumatta aikuinen mies.

Ei, ei mies. *Vampyyri*.

”Herranjumala, eihän vampyyreja edes ole olemassa!” Anna tiesi kuulostavansa hysteeriseltä, mutta tässä tilanteessa ei oikein voinut muutaakaan. ”Ne on pelkkää satua! Draculaa ja kulmahampaita ja jotain hemmetin viitanlepatusta – *fiktiota*, isä! Ja jos vampyyreja ei ole, niin tarkoitatko sä, että te olette antaneet mulle lahjaksi miehen häkissä?”

”Ei, se ei ole mies”, isä sanoi pakotetun rauhallisesti. ”Klasu – muistathan sinä Kurjenperän Klausin, meidän lakimiehen? – niin, Klasu otti vähän selvää asioista, ja kävi ilmi, että koska nämä otukset ovat käytännöllisesti katsoen kuolleita eivätkä voi enää risteytyä ihmisten tai eläinten kanssa, ne eivät kuulu oikein mihinkään lajiin, vaan jäävät ikään kuin luokitusten väliin. ’Uuselävä kädellinen’ on kaiketi lähinnä oikeaa termiä, vaikka ’epäelollinen suvuton’ voisi myös olla korrekti. Siitä on olemassa ennakkotapauskin, Klasun mukaan ihan validi, vaikkei koskekaan näitä suoraan. Odotas, minulla on se täällä jossain...”

Puhelimen räsähtely kertoi isän etsiskelevän viestiä sähköpostistaan, mutta terminologiset täsmennykset tai oikeusoppineiden saivartelut eivät nyt kiinnostaneet Annaa.

Hän otti pari arkaa askelta eteenpäin, veti yöpaidan helmaa niin alas kuin sai ja kuunteli. Ei mitään. Vain hänen oman sydämensä kiivas taonta ja olohuoneen kaappikellon hidaskäynnäys, vähän isän mutinaa puhelimesta, eikä muuta. Ei tuhinaa, ei korahduksia. Mies nytkähteli välillä, liikkautti kättään tai käänsi aavistuksen päätänsä kohti unensa tapahtumia. Mitään ääntä hänestä ei kuitenkaan kuulunut, eikä hänen rintakehänsä kohoillut kuten sen olisi pitänyt, jos hän olisi hengittänyt niin kuin nukkuvien miesten kuului hengittää.

Mikä puolestaan tarkoitti, ettei isä ehkä sittenkään ollut tyystin sammuttanut järjen tuikkuaan, vaikka himmeällä liekillä sitä polttelikin.

”Okei.” Anna nyökytteli ja astui taas kauemmas häkistä. ”Sanotaan sitten, että se on joku uusioelollinen tai epäelävä. Okei.”

Vampyyreja siis saattoi olla olemassa – tai ainakin miehiä, jotka eivät paljon hengitelleet – mutta se ei juurikaan lieventänyt sitä epäkohtaa, että yksi sellainen oli nyt hänen kodissaan, makasi häkissä hänen lattiallaan, hänen syntymäpäivänään.

”Kuka antaa kenellekään lahjaksi vampyyrin! Mistä te voisitte saada päähänne jotain niin järjetöntä?”

Anna kuuli raskaan huokauksen linjan toisessa päässä ja pystyi siitä arvioimaan isänsä kulmien väliin muodostuvan uurteen syvyyttä. Se tosiaan oli hyvin syvä. Ehkä jopa syvempi kuin silloin lukion jälkeen, kun Anna oli kertonut, ettei pyrkisikään oikeustieteelliseen. Tuskin kuitenkaan niin syvä kuin silloin, kun hän oli iloisena ilmoittanut päässeensä opiskelemaan historiaa: humanistiuran kaivertama monttu aiheutti

Annalle vieläkin väristyksiä. Toisaalta ero Peten kanssa oli tuorempi kurttu, saattoi olla yhä näkyvissäkin. Isä ei ollut edes erityisemmin välittänyt Petestä, mutta vanhempien mielestä soveliaan lapsentekoiän saavuttaneelle tyttärelle aivan mikä tahansa oli kyllin hyvää ja siitä kannatti pitää kiinni, vaikka se olisi sähköteekkari.

”Oikeasti. Onko sulla ja äidillä kaikki ihan kunnossa? Ei kuulu ylimääräisiä ääniä tai mitään?”

”Anna Margareta Björksund. Olisiko liikaa vaadittu, että osoittaisit jonkinlaista kiitollisuutta lahjastasi?” isä sanoi painokkaan hitaasti ja vahvisti samalla Annan arvelut, että tässä todella häytyteltiin uutta ennätystä: otsarypyn reunoissa kuului niin taidokasta syyllistämisen kierrettä, että Annan oli pakko ihailla mestarin luomisvoimaa. ”Äitisi nyt vain ajatteli, että voisit tykätä sellaisesta, ne kun ovat kai muodissakin, ainakin meidän piireissämme. Ajattele sitä ikään kuin eksoot-tisena lemmikkinä. Tällainen yksilö vain on sinulle parempi, kun sinulla on sitä allergiaakin.”

Annan vatsaa poltteli. Vain hänen vanhempansa saattoivat ajatella, että vähäkarvainen mies olisi korvike pörröiselle koiranpennulle.

”Lemmikki, joka puhkoo kaksi nättiä reikää mun kaulavaltimoon ja hörppii musta verta, kunnes mä olen rutussa kuin tyhjä, ihmisen muotoinen ilmapallo – se on teidän mielestä parempi?”

Isä tuhahti. ”Älä nyt hulluttele. Luuletko, että me antaisimme sinulle lahjaksi jotain aidosti vaarallista?”

Anna nyökkäsi painokkaasti, vaikkei isä sitä nähnytkään. Edellisvuotinen moottoripyörä oli nojannut autokatoksen seinää vasten viime kesään asti, kunnes joku oli tajunnut varastaa sen. Ja sitä edeltänyt lahjakortti base-hyppyyn Alpeilla oli harmillisesti ehtinyt umpeutua, ennen kuin Anna oli saanut

lisättyä sitä bucket-listalleen. Että olihan siinä tiettyä trendiä nähtävissä.

”Kennelillä on aukoton turvajärjestelmä”, isä jatkoi. ”Yksilö ei voi tehdä mitään sellaista, mitä et itse halua. Luet nyt vain sen oppaan. Myyjä vakuutti, että kaikki tarpeellinen on siinä.”

”Minkä oppaan?”

Anna katseli häkkiä ja sen ympäristöä ja tunsi olonsa Ikeasta littanan laatikon kanssa kotiutuneeksi asiakkaaksi: nyt pitäisi vain löytää se monikielinen vihkonen, jossa hymyilevä tikku-ukko havainnollisti yksinkertaistetuin kuvin, kuinka vampyyria piti käsitellä ja mitä työkaluja siihen tarvittiin. Niin, ja mihin numeroon soittaa, jos asiakkaan vanhemmilla oli pari ruuvia hukassa.

”Niiden pitäisi olla loistavaa seuraa, erinomaisia puhe-kumppaneita”, isä sanoi. ”Vastaavat vain, jos käsketään, ja kuuntelevat erinomaisesti, kun eivät oikein muutakaan voi. Anton on kokeillut jo kahta ja ollut oikein tyytyväinen molempiin –”

Nyt Annan oli pakko keskeyttää.

”Anton-setä? Te ostitte mulle vampyyrin, koska *Anton-setä* on tykännyt niistä? Se friikki nyt puhuu koirilleenkin – niille, jotka se on itse täyttänyt!”

”Älähän nyt. Taksidermia on täysin kunniallinen harrastus. Antonilla vain on taipumus kiintyä lemmikkeihinsä hieman liikaa.” Isä vaikenä hetkeksi kuin miettiäkseen veljeään ja hänen muita taipumuksiaan, joista Björksundit eivät puhuneet ääneen. ”No, sinulla sitä ongelmaa tuskin on, hautasit aina niin reippaasti ne kilpikonnasikin. Kunhan lupaat, ettet jätä tämän häkkiä samalla tavalla aurinkoon tai me joudumme korvaamaan vahingot Kennelille. Et arvaa, kuinka paljon tämä tulee meille maksamaan.”

”En arvaa, älä kerro.” Anna vaihtoi puhelimen toiseen käteen, haroi toisella kädellä yön jäljiltä sotkuisia hiuksiaan vieläkin sotkuisemmiksi ja yritti rauhoittua. ”Mutta mitä se sitten syö, jos ei mua? En varmasti ala ostaa sille mitään rottia – herranjumala, munhan pitäisi olla vegaani!”

”Veri toimitetaan sinulle siisteissä pulloissa suoraan kotiin, meillä on täysi ylläpitosopimus Kennelin kanssa”, isä vastasi kyllästyneellä äänellä. ”Siinä oli kaikenlaisia määräyksiä, että pitää olla halal- tai kosher-teurastettua eikä pakaste kelpaa. Ensimmäisen erän piti tulla jo nyt, sitä ilmeisesti tarvitaan heti. Näillä hinnoilla kyllä luulisi, että siellä syötettäisiin yksilöt ennen toimitusta eikä lähetettäisi niitä asiakkaalle nälkäisenä...” Hetken isä kuulosti siltä, kuin paketin avaamisessa olisi sittenkin voinut piillä pieni riskitekijä. Sitten hetki meni ohi. ”No, me hoidamme tietysti äidin kanssa kaiken, sinun ei tarvitse huolehtia mistään.”

Tietysti. Mitä Anna olikaan ajatellut. Nämä olivat hänen vanhempansa ja he hoitaisivat kaiken. Ostivat aikuiselle tytarelleen maailman mielipuolisimman syntymäpäivälahjan, jota tämä ei halunnut, mutta ei hätää, koska he hoitaisivat kaiken. He tilasivat veret ja häkit ja oppaat, olivat varmaan kaivauttaneet Annalle haudankin valmiiksi siltä varalta, että verikuljetuksiin sattuisi tulemaan viivästys. Tai ehkä Antonsetä voisi vain täyttää Annan ruumiin, ja äiti ja isä sijoittaisivat sen Hangon-kotinsa nurkkaan kuin käsitetaideteoksen. Että tässä on tämä meidän naimattomana, lapsettomana ja hyödyttömänä kuollut tyttäreemme, jonka veretön olemus ilmentää traagisella tavalla kokonaisen sukupolven ontologista tyhjyyttä ja elämän darvinistista oikeudenmukaisuutta. Ette arvaa, kuinka paljon se tuli maksamaan!

”Nyt minun on pakko lopettaa”, isä sanoi äkkiä. ”Kokous jatkuu kohta enkä ole vielä keksinyt, mistä tämä vedetään.”

Annalta kesti vain hetken kiepauttaa johtolangat yhteen. ”Soitatko sä *vessasta*?” Sitten lisää lankoja yhdistyi. ”*Missä* sä olet vessassa?”

”Tokiossa. Luojan tähden, mikä näistä nappuloista se on? Ehkä pitää painaa järjestyksessä kaikkia...”

Ilmeisesti isä teki juuri niin, sillä samassa huilumusiikki helähti soimaan linjan toisessa päässä ja peitti isän äänen lähes kokonaan alleen.

”Anna, minun todella täytyy nyt mennä”, isä huusi paikallistunnelman yli. ”Sain veden tulemaan mutta väärään suuntaan. Muista laittaa äidille kiitosviesti!”

Puhelu katkesi. Ilman japanilaisten puoliautomaattisia pyttyjä Anna olisi varmaan saanut vampyyrinsa pelkän tekstiviestin saattelmana. Mutta ajatushan se oli tärkein.

Nyt kun isän ääni oli poissa ja Annan kiukkukin laantumaan päin, pelolle jäi enemmän tilaa. Kännykkä yöpaidan rintaa vasten painettuna, ikään kuin se olisi auttanut pitämään pamppailevan sydämen kurissa, Anna hivuttautui vähä vähältä lähemmäs häkkiä.

Vaikka se oli iso, mies mahtui makaamaan sen pohjalla vain juuri ja juuri kyljellään, eikä hän silloinkaan saanut jalkojaan aivan suoriksi. Anna ei voinut olla miettimättä, että jos yliluonnollisten olentojen omistaminen olisi ollut laillista, varmasti olisi ollut olemassa myös säädös niiden kuljetushäkkien vähimmäismitoista.

Mies ei osoittanut merkkejä heräämisestä, nykähteli vain silloin tällöin, ikään kuin hän olisi nähnyt jännittävää unta, jossa jahtasi anteliaaseen kaula-aukkoon sonnustautunutta neitsyttä läpi autereisen hautuumaan, tai mistä vampyyrit nyt sitten unelmoivatkaan. Anna arvioi, että mies saattoi hyvin olla hänen ikäisensä, korkeintaan kolmevitonen – paitsi että todellisuudessa tämä luultavasti mittasi ikänsä vuosien sijaan

sadoissa. Koska eivätkö vampyyrit yleensä olleet ikivanhoja? Ja kuitenkin elokuvissa he näyttivät aina juuri sellaisilta sopivan ikäisiltä aikuisilta, eivät koskaan lapsilta tai vanhuksilta. Vähän niin kuin pulut.

Loivasti kihartuvat hiukset olivat kiiltävän mustat mutta pahasti sotkussa. Vaatteet olivat teeman mukaisesti synkät ja selvästi uudet: mustat nahkahousut istuivat tiukassa ja syntisen violettina kiiltävässä kauluspaidassa saattoi yhä nähdä pakkauksen jättämät painaumat. Kaulassa miehellä oli jonkinlainen nahkakoru, musta ja mauton, jossa näkyi välähdys metallista. Kaiken kaikkiaan mies näytti *liikaa* vampyyrilta, mikä sai hänet vaikuttamaan pikemminkin teiniangstinsa ylipitkäksi venyttäneeltä gootilta kuin vuosisatoja kaulojen perässä vaeltaneelta yön lapselta.

Ehkä isää oli sittenkin huijattu? Ehkä kaikki oli pelkkää näytelmää? Ehkä maailmassa oli yhä järkeä?

Anna kiersi häkin ympäri, mutta missään ei näkynyt isän mainitsemää käyttöopasta sen paremmin kuin näitä uusioeläviä välittävän firman logoa tai edes rahtikirjaa. Hän huokaisi ja avasi puhelimensa lukituksen, jotta voisi soittaa äidilleen ja onnitella tätä hyvästä pilasta vanhapiikatyttären kustannuksella.

Silloin mies avasi silmänsä.

2

Johtajuutta on hyvä alkaa rakentaa jo ensikohtaamisesta lähtien. Palautteenantomekanismi takaa yksilön yhteistyöhalun.

MIES NOUSI istumaan ja nojasi vasten häkin seinämää. Hän oli selin eikä Anna vielä näknyt hänen kasvojaan, vain tummat hiukset, jotka ulottuivat juuri ja juuri hartioille asti.

Anna oli juuri avaamassa suunsa sanoakseen jotain, mitä oli soveliasta sanoa syntymäpäivälahjaksi saadulle vampyyrille, kun mies kohotti päätään, nuuhkaisi ilmaa ja käännähti ympäri häkissään. Hailakoiden silmien katse iskeytyi Annaan sellaisella voimalla, että Anna päätti pysytellä turvallisen etäisyyden päässä huolimatta varsin laadukkaan näköisestä metalliristikosta heidän välissään.

”Oletan, että minulla on uusi emäntä.”

Se ei varsinaisesti ollut kysymys, mutta Anna nyökkäsi silti ja kietoi kädet ympärilleen peittäääkseen valkoisen yöpaitansa mahdolliset läpikuullot. Miehen katse oli kylmä ja koko ajan liikkeessä, ja Annalle tuli tunne, että mies olisi yhdellä vilkaisulla voinut nähdä suoraan hänen sieluunsa, tai ainakin kartoittaa hänen verisuonistonsa. Tähän asti Anna oli vielä jaksanut elätellä toivoa, että häkissä maannut mies oli vain

poikkeuksellisen hyvä pidättämään hengitystään ja että isää oli kerrankin höynäytetty oikein perusteellisesti. Mutta kun mies nyt tuijotti Annaa ja tämän sieluparkaa noilla röntgensilmillään, alkoi olla perusteltuja syitä olettaa, ettei häkissä istunut ihan normaali tyyppi.

Yksi vampyyriväitettä puoltava tekijä oli, että mies oli aivan naurettavan komea. Anna oli varma, että jos vampyyreja kerran oli olemassa, joskus oli täytynyt kuolla ja herätä henkiin myös ihan tavallisen näköisiä ihmisiä, joilla oli purentavikoja ja aknearpia, keskivartalolihavuutta ja kaljuja kohtia. Silti häkissä istuvan miehen ulkomuoto sopi populaarikulttuurin kuvaan vampyyrista viimeistä sulkakynänpiirtoa myöten: huolella veistetyt poskipäät, aristokraattisen suora nenä ja siniharmaat silmät saivat tämän näyttämään romanttiselta sankarilta, joka oli repäisty suoraan pehmeäkantisen kirjan kannesta. Sellaisen, joita jäi tahtomattaankin tuijottamaan kaupan kassajonossa, juuri siinä suklaapatukoiden vieressä, mutta joita ei kuitenkaan kehdannut ostaa, vaan joutui tyytymään suklaapatukkaan.

Koska Anna ei selvästikään kyennyt tuottamaan puhetta, mies jatkoi matalalla, soinnukkaalla äänellä, joka oli sekini erinomaisen vampyyrimainen.

”Aikooko emäntä päästää minut häkistä? Tietysti se on täysin emännän päätettävissä.” Miehen lausumat sanat kuulostivat nöyriltä, mutta ääni oli kaikkea muuta kuin alistuva.

Anna aukoi ensin avuttomana suutaan ja änkytti sitten: ”Avain. Mulla ei ole avainta.”

”Tietysti emännällä on avain. Eivät he sitä sentään unohda. Yleensä se tulee muiden tarvikkeiden mukana kirjekuoressa. Ehkä kuori on sekoittunut posteihin?”

Hetken Anna vain seisoi ja tuijotti miestä, joka puhui niin asiallisesti jostain niin mielettömästä. Sitten hänen jalkansa

HALUAISITKO SINÄ IHAN OIKEAN, KOMEAN VAMPYRIN, JOLLE SAAT TEHDÄ MITÄ TAHANSA?

Kun Anna täyttää 30, hän saa vanhemmiltaan lahjaksi Vladin, upean vampyyrimiehen häkissä. ”Jos vaikka opettelisit tällä, miten niiden miesten kanssa ollaan.” Mukana on käyttöopaskin. Mutta Anna tahtoo vain palautusosoitteen.

Gradu vuoden 1918 punakapinasta saa jäädä, kun vampyyrit imaisevat Annan seikkailuun täynnä kahlittuja petoja, seksuaalisia paineita ja laastareita kaulalla.

Mitä toiselle ihmiselle saa tehdä? Entä missä ovat rajat, jos toinen ei ole ihminen? Esikoiskirjailijan villi huumori keikauttaa verenimijäperinnettä ja saa punnitsemaan yllättäviä kysymyksiä.

9 789520 401238

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0123-8